

то тя бѣше усѣтила, бѣ ѿж уплашила найнапредъ. Германъ погледна къмъ гѣсталактъ и съзрѣ въ трапѣтъ, подъ гѣстытъ и още зелены клончета на единъ джбъ въ дѣтинскій възраст, едно нѣщо, което зе за едно агне.

— Това е едно животно загубено, казѧ, или умрѣло, защото не мърда никакъ. Може бы нѣкой да го трѣси; треба да видимъ и ный що е!

— То не е животно, извика Марійка: то е едно дѣте, което спи; то е малкійтъ ви Петко!

— Ба, я виждь! казѧ Германъ като слизаше въ сѣщото время и отъ коньтъ: я виждь този обѣсникъ гдѣто спи тамъ, толкозъ далечъ отъ жщи, и въ единъ трапъ гдѣто бы могла да го намѣри нѣкоя змѧ!

Той зе въ обятѧта си дѣтето, което му ся подсмѣ, като си отвори очитъ, и го пригърна около шѣхтъж като му казваше: Тейко, ты ще мя зеведешъ и мене, не ли?

— А, на пакъ! всякога сѣщата пѣснь! Какво правеше тамъ, ты, лошо момче, лошый Петко?

— Азъ чакахъ тамъ да мине мылуйтъ ми тейко, отговори дѣтето; азъ гледахъ все на пѣтътъ, но тамъ гдѣто гледахъ, азъ съмъ заспаль безъ да ся усѣтя.

— Но ако бѣхъ миналь безъ да тя видя! ты щѣше да останешъ цѣлж ноць вѣнка, и вѣлкътъ можѣше да тя изяде!